

УДК 347.99

Д. В. Приймаченко, Р. В. Ігонін

ФУНКЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ СИСТЕМИ СУДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ

Дослідження функцій адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції дозволить встановити основні напрями такого забезпечення та створити необхідні теоретичні передумови для подальших наукових розвідок зазначеного предмета з позицій його системності та цілісності.

Вказуючи на актуальність дослідження функцій адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції, водночас необхідно зазначити, що аналізуючи функції адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції, ми не ставимо перед собою завдання зробити їх вичерпний перелік чи навести стосовно кожної з них повний спектр прикладів із законодавства. Нашим основним завданням є розкриття загальної функціональної природи феномена адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції.

Враховуючи зазначене, важливо відмітити, що загальний зміст поняття «функції» (від латинського *functio* — виконання, здійснення) зводиться до «діяльності, роботи, призначення, обов'язку, ролі» [1, с. 630; 2, с. 901].

Перший комплексний науковий аналіз феномена «функції» пов'язується з іменем відомого європейського вченого Г. Лейбніца. З того часу і по сьогодні інтерес до вивчення поняття функції не лише не спадає, а навпаки зростає. Скарбниця наукових знань безупинно поповнюється новими інтерпретаціями поняття «функції». Постійно з'являється чимала кількість наукових робіт, в яких аналізується і розкривається феномен «функції». Поняття «функції» активно використовується як у точних, так і в гуманітарних науках, а сам феномен «функції» набув ознак загальної фундаментальної наукової категорії.

Визначаючи напрями діяльності держави, кожна конкретна функція дає відповідь на питання, чим займається держава, розкриває її призначення, допомагає краще осягнути її сутнісні характеристики. У свою чергу, адміністративно-правове забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції здійснюється за певними визначеними законодавством напрямками, які виражають зміст його функцій. Враховуючи зазначене, вважаємо, що функції адміністративно-правового забезпечення функціонування судів загальної юрисдикції — це напрями адміністративно-правового впливу та управлінської, виконавчо-розпорядчої діяльності суб'єктів владних повноважень у сфері створення необхідних умов для належної діяльності судів загальної юрисдикції.

Найбільш загальними функціями адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції є:

- а) забезпечення незалежності системи судів загальної юрисдикції;
- б) створення належних умов для забезпечення ефективного функціонування системи судів загальної юрисдикції (наприклад, організаційних тощо);
- в) забезпечення і підтримання на належному рівні авторитету суду (наприклад, організація виконання судових рішень тощо).

Серед основних функцій нижчого порядку, які повністю охоплюються загальними функціями адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції, можна виокремити такі:

а) організаційна (маємо на увазі організаційні відносини, які прямо передбачені і врегульовані нормами чинного законодавства та входять складовою до предмета адміністративного права). Частина 1 ст. 145 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що організаційне забезпечення діяльності органів судової влади здійснюється Державною судовою адміністрацією України (далі — ДСА України) [3].

З'ясувати зміст поняття організаційного забезпечення нам допомагає ч. 1 ст. 146 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», яка встановлює повноваження ДСА України, яка:

- 1) представляє суди у відносинах із КМ України та ВР України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України;
- 2) забезпечує належні умови діяльності судів загальної юрисдикції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, Національної школи суддів України та органів суддівського самоврядування;
- 3) вивчає практику організації діяльності судів, розробляє і вносить у встановленому порядку пропозиції щодо її вдосконалення;
- 4) вивчає кадрові питання апарату судів, прогнозує потребу у спеціалістах, здійснює замовлення на підготовку відповідних спеціалістів;
- 5) забезпечує необхідні умови для підвищення кваліфікації працівників апарату судів, створює систему підвищення кваліфікації;
- 6) організовує роботу з ведення судової статистики, діловодства та архіву; контролює стан діловодства у судах загальної юрисдикції;
- 7) готує матеріали для формування пропозицій щодо бюджету судів;

8) організовує комп'ютеризацію судів для здійснення судочинства, діловодства, інформаційно-нормативного забезпечення судової діяльності та забезпечення функціонування автоматизованої системи документообігу в судах; забезпечує суди необхідними технічними засобами фіксування судового процесу в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України на фінансування відповідних судів;

9) забезпечує функціонування автоматизованої системи визначення члена Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (далі — ВККС України);

10) забезпечує ведення Єдиного державного реєстру судових рішень та Реєстру електронних адрес органів державної влади, їх посадових та службових осіб;

11) взаємодіє з відповідними органами та установами, в тому числі інших держав, з метою вдосконалення організаційного забезпечення діяльності судів;

12) організовує діяльність служби судових розпорядників;

13) затверджує положення про бібліотеку суду тощо [3].

Проте ми не пов'язуємо організаційну функцію виключно з діяльністю ДСА України. Її обсяг є набагато ширшим. Фактично будь-яка управлінська діяльність у сфері організації створення необхідних умов для належного функціонування системи судів загальної юрисдикції повинна визнаватися такою, що здійснюється в рамках організаційної функції. Наприклад, організація виконання судових рішень, що передбачена нормами Закону України «Про виконавче провадження», на нашу думку, також відбувається у просторі, визначеному для неї організаційною функцією адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. Більше того, організаційна функція є настільки об'ємною, що тією чи іншою мірою проникає і переплітається з іншими функціями, створюючи передумови для їх реалізації. Враховуючи універсальний характер організаційної функції, доводиться визнати неможливість її повного відмежування від інших функцій адміністративно-правового забезпечення. Це допомагає нам зрозуміти, що процес виокремлення і систематизації функцій носить доволі умовний характер. Незважаючи на це, він є необхідним для розуміння сутнісного наповнення феномена адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції;

б) установча. Відповідно до ч. 2 і 3 ст. 81 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» ВККС України затверджує статут Національної школи суддів України та призначає на посаду її ректора та проректорів [3].

Згідно зі ст. 127 Рада суддів України призначає і звільняє Голову ДСА України та його заступників [3] тощо;

в) контрольно-наглядова. Контрольно-наглядова функція є надзвичайно важливою для забезпечення ефективного здійснення управлінської діяльності держави. Належне виконання приписів закону є не-

можливим без існування розвиненого інституту контрольно-наглядової діяльності. Контроль та нагляд природно доповнюють управлінський процес, а точніше сказати, є його внутрішньою складовою. Включення контрольно-наглядової діяльності до матерії управлінського, виконавчо-розпорядчого процесу дозволяє забезпечити реалізацію загальної мети його існування — якомога повнішого і точного виконання норм чинного законодавства. Тому адміністративно-правове забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції, яке пов'язане із здійсненням державою управління у сфері створення належних умов для функціонування суду, не видається ефективним поза рамками контрольно-наглядової діяльності.

У базових для організації судової влади законах ми можемо віднайти багато прикладів реалізації функції контролю і нагляду. Наприклад, згідно зі ст. 40 Закону України «Про Вищу раду юстиції», перевірка даних про дисциплінарний проступок здійснюється за дорученням Вищої ради юстиції, Голови або його заступника одним із членів Вищої ради юстиції шляхом одержання письмового пояснення від судді та інших осіб, витребування та ознайомлення з матеріалами судових справ (окрім судових справ, розгляд яких не закінчено), одержання іншої інформації від будь-яких органів, організацій, установ, громадян чи їх об'єднань. За наслідками перевірки складається довідка з викладенням фактичних обставин, виявлених під час перевірки, висновків і пропозицій. З довідкою і матеріалами повинен бути ознайомлений суддя, стосовно якого проводилася перевірка. Довідка і всі матеріали перевірки передаються до Вищої ради юстиції, яка вирішує питання про доцільність порушення дисциплінарного провадження [4]. Відповідно до ст. 45 Закону України «Про Вищу раду юстиції» Вища рада юстиції розглядає скарги на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів спеціалізованих, апеляційних та місцевих судів, а також прокурорів не пізніше одного місяця з дня їх надходження, а в разі додаткової перевірки обставин та матеріалів справи — не пізніше трьох місяців з дня надходження скарги [4]. Згідно з ч. 1 ст. 145 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» ВККС України для здійснення своїх повноважень має право витребувати та одержувати необхідну інформацію від суддів, ДСА України, органів суддівського самоврядування та інших судових органів, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, об'єднань громадян та окремих фізичних осіб, ненадання якої тягне за собою відповідальність, установлену законом [3].

До визнання Конституційним Судом України положень ч. 3 ст. 25 Закону України «Про Вищу раду юстиції» неконституційними (Рішення Конституційного Суду № 2-рп/2011 від 11.03.2011) до контрольно-наглядових повноважень можна було також віднести повноваження Вищої ради юстиції витребувати від судів копії судових справ, розгляд яких не

закінчено, крім справ, розгляд яких відбувається у закритому судовому засіданні.

Згідно зі ст. 127 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Рада суддів України здійснює контроль за організацією діяльності судів тощо [3];

г) кадрова. Реалізація кадрової функції насамперед покликана створити належні умови для формування якісного персонального складу судів загальної юрисдикції, оскільки якість відправлення правосуддя прямо корелюється на якість суддівського корпусу. Без належного кадрового наповнення функціонування судової влади буде неможливим. Це надає особливої ваги та вказує на те почесне місце, яке посідає кадрова функція в переліку інших функцій адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції.

Аналіз чинних положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» дає підстави стверджувати про те, що реалізація значного масиву кадрових відносин, пов'язаних із призначенням чи обранням на посаду судді, його перебуванням на посаді або із звільненням із займаної посади здійснюється у рамках кадрової функції адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. Наприклад, п. 3, 4, 5, 6 ч. 1 ст. 91 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає право ВККС України проводити добір кандидатів на посаду судді вперше, в тому числі організувати проведення щодо них спеціальної перевірки відповідно до закону та приймає кваліфікаційний іспит; вносити до Вищої ради юстиції рекомендацію про призначення кандидата на посаду судді для подальшого внесення відповідного подання Президенту України; надавати рекомендацію про обрання на посаду судді безстроково або відмовляти у наданні такої рекомендації; визначати потреби в державному замовленні на професійну підготовку кандидатів на посаду судді у Національній школі суддів України [3].

Відповідно до ст. 29 Закону України «Про Вищу раду юстиції» Вища рада юстиції за рекомендацією ВККС України вносить подання Президенту України про призначення громадянина України на посаду судді вперше.

Кандидатура на посаду судді розглядається персонально після доповіді члена Вищої ради юстиції, який діє за дорученням відповідної секції, де попередньо вивчаються матеріали щодо кандидата на посаду судді.

Рішення щодо кандидата на посаду судді приймається на засіданні Вищої ради юстиції відкритим голосуванням. Пропозиція щодо внесення подання Президенту України про призначення суддею вважається прийнятою, якщо за неї проголосувало більше половини від конституційного складу Вищої ради юстиції [4].

Для того щоб мати хоча б загальне уявлення про специфіку реалізації кадрової функції, вважаємо за доцільне навести статистичні дані за результатами роботи Вищої ради юстиції за дванадцятирічний період.

Так, з 1998 по 2010 рік Вищою радою юстиції було розглянуто 6032 матеріали щодо призначення кандидатів на посади суддів. Прийнято 5024 рішення щодо внесення подань Президентові України про призначення 5212 кандидатів, а саме: районних (міських) судів — 3636, військових судів гарнізонів — 50, господарських судів — 729, окружних адміністративних судів — 501, апеляційних судів областей, міст Києва, Севастополя — 133, апеляційних військових судів — 5, апеляційних господарських судів — 18, апеляційних адміністративних судів — 28, міжобласного апеляційного господарського суду — 12 [5].

Водночас за результатами розгляду матеріалів було відмовлено 789 особам, а саме: кандидатам у судді до районних (міських) судів — 650 особам, військових судів гарнізонів — 10, господарських судів — 57, окружних адміністративних судів — 55, апеляційних судів областей, міст Києва, Севастополя — 11, апеляційних господарських судів — 4, апеляційних адміністративних судів — 2. З них було жінок — 278, чоловіків — 511 [5].

Причини відмови були такими: не набрали необхідної кількості голосів — 756, відсутність необхідного стажу роботи — 28, відсутність 10-річного терміну проживання на Україні — 2, не досягли 25 років — 2, мали диплом про освіту недержавного зразка — 1 [5];

д) дисциплінарна. Дисциплінарна функція адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції направлена на протидію істотним порушенням норм процесуального права при здійсненні правосуддя, порушенням вимог щодо розподілу та реєстрації справ у суді, правил підсудності чи підвідомчості, необґрунтованому вжиттю заходів забезпечення позову, невжиття суддею заходів щодо розгляду заяви, скарги чи справи протягом строку, встановленого законом, порушення вимог щодо неупередженого розгляду справи, зокрема порушення правил щодо відводу (самовідводу), систематичному або грубому порушенню правил суддівської етики, що підриває авторитет правосуддя, розголошенню таємниці, що охороняється законом, в тому числі таємниці нарадчої кімнати або таємниці, яка стала відомою судді під час розгляду справи у закритому судовому засіданні, неподанню або несвоєчасному поданню для оприлюднення декларації про майновий стан, відображення в ній завідомо неправдивих відомостей [3].

Частина 1 ст. 84 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» визначає, що дисциплінарне провадження — це процедура розгляду органом, визначеним законом, звернення, в якому містяться відомості про порушення суддею вимог щодо його статусу, посадових обов'язків чи присяги судді [3].

У свою чергу, ст. 85 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» встановлює, що дисциплінарне провадження стосовно судді здійснюють:

- 1) ВККС України — щодо суддів місцевих та апеляційних судів;
- 2) Вища рада юстиції — щодо суддів вищих спеціалізованих судів та суддів Верховного Суду України [3].

Згідно з ч. 1 ст. 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» до суддів може застосовуватися дисциплінарне стягнення у вигляді догани [3];

е) охоронна. Частина 1 ст. 134 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» покладає на органи внутрішніх справ обов'язок вживати необхідних заходів для забезпечення безпеки судді, членів його сім'ї, збереження їхнього майна, якщо від судді надійде відповідна заява [3]. Стаття 154 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» передбачає, що підтримання громадського порядку в суді, припинення проявів неповаги до суду, а також охорону приміщень суду, органів суддівської системи, виконання функцій щодо державного захисту суддів, працівників суду, забезпечення безпеки учасників судового процесу здійснюють спеціалізовані підрозділи органів МВС України [3].

Таким спеціалізованим підрозділом, згідно із Законом України «Про міліцію», є судова міліція. Структура, повноваження, завдання і функції цього підрозділу визначаються Положенням про спеціальний підрозділ судової міліції «Грифон».

Відповідно до п. 1.1 Положення про спеціальний підрозділ судової міліції «Грифон», він належить до структури міліції громадської безпеки та створюється в головних управліннях МВС України в АРК, управліннях МВС України в областях та м. Києві та м. Севастополі (далі — ГУМВС, УМВС) відповідно до типових штатів, затверджених МВС України [6].

У свою чергу, п. 2 Положення про спеціальний підрозділ судової міліції «Грифон» встановлює, що спецпідрозділ створюється як самостійний структурний підрозділ ГУМВС, УМВС та підпорядковується безпосередньо заступнику начальника ГУМВС, УМВС — начальнику міліції громадської безпеки. Загальне керівництво оперативно-розшуковою діяльністю спецпідрозділу, її організаційне та методичне забезпечення здійснює заступник начальника ГУМВС, УМВС — начальник кримінальної міліції [6].

До цього п. 1.4 Положення про спеціальний підрозділ судової міліції «Грифон» додає, що спецпідрозділ виконує покладені на нього завдання в тісній взаємодії з іншими структурними підрозділами територіальних органів внутрішніх справ, спецпідрозділами СБ України, іншими правоохоронними органами [6].

Станом на 01.01.2011 підрозділами судової міліції «Грифон» охороняються 472 суди (62 %), з них 304 суди (40 %) цілодобово. Крім того, іншими підрозділами МВС України охороняється 14 судів, до охорони 112 судів залучаються за угодами цивільні охоронці [7].

Протягом 2010 року надійшло 63 (2009 році — 61) спецповідомлення щодо надзвичайних подій, що відбулися в зоні діяльності територіальних управлінь державної судової адміністрації і пов'язані з роботою судів та суддів. Із них 11 (2009 — 6) повідомлень, пов'язаних із посяганням на життя, здоров'я суддів та працівників судів, 10 (2009 — 8) повідомлень

щодо посягань на житло та майно суддів та працівників суду, 12 (2009 — 11) — на приміщення та майно судів, 19 (2009 — 9) щодо протиправних дій суддів, з яких порушені і розслідуються кримінальні справи [7].

Як видно з наведених нами статистичних даних, ситуація, що склалася у сфері охорони суддів та суду, не може вважатися прийнятною і потребує негайного покращання. Ця обставина зобов'язує до підвищення якості охоронного забезпечення системи судів загальної юрисдикції та збільшення обсягів фінансування цього напряму державної діяльності;

є) представницька. Наприклад, ДСА України представляє суди у відносинах із КМ України та ВР України під час підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік [3].

Дискусійний характер стосовно можливості включення до переліку функцій адміністративно-правового забезпечення мають функції фінансового та інформаційного забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції. З одного боку, реалізація цих функцій здійснюється у межах організаційної функції, що знаходить своє підтвердження у визначених Законом України «Про судоустрій і статус суддів» повноваженнях ДСА України, яка за визначенням цього ж Закону здійснює організаційне забезпечення діяльності судів. У свою чергу, регламентована правом організаційна діяльність, пов'язана із реалізацією виконавчо-розпорядчих повноважень (незалежно від сфери такої реалізації), традиційно розглядалася складовою предмета адміністративного права. З іншого — фінансове та інформаційне право на сьогодні визнаються окремими від адміністративного права галузями. Відокремлення зазначених галузей від «материнської» адміністративно-правової галузі, з огляду на засадничі критерії відмежування однієї галузі права від іншої, видається далеко не безспірним. Свідчення цьому знаходимо в чисельних дискусіях щодо доцільності такого відокремлення. Однак, не вдаючись до глибокого аналізу даної проблематики, вважаємо за доцільне зазначити, що принаймні частина правовідносин, які розглядаються у рамках фінансового та інформаційного права, підпадають під класичні ознаки адміністративно-правових. Наприклад, до таких належить будь-яка управлінська діяльність виконавчо-розпорядчого характеру незалежно від того, чи вона стосується фінансових, чи інформаційних відносин. Здійснення фінансової та інформаційної політики держави є апріорі неможливим без використання виконавчо-розпорядчого інструментарію. Тому, абстрагуючись від визнання чи невизнання окремими вченими факту існування самостійної фінансової чи інформаційної галузі права, ми вважаємо, що значна присутність адміністративно-правового елемента у цих галузях є об'єктивним фактом та не може бути піддана сумніву або спростована виходячи із загальноприйнятих поглядів на предмет і природу адміністративно-правової науки. Враховуючи викладене вище, ми вважаємо за необхідне включити до переліку функцій адміністративно-правового за-

безпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції функції фінансового та інформаційного забезпечення;

ж) фінансова. Нею охоплюються управлінські (виконавчо-розпорядчого типу) відносини у сфері участі ДСА України у процесі підготовки проекту закону про Державний бюджет України на відповідний рік, фінансового забезпечення діяльності судів загальної юрисдикції тощо [3];

з) інформаційна. Вона охоплює управлінські (виконавчо-розпорядчого типу) відносини у сфері організації роботи з ведення судової статистики, бібліотечної справи, діловодства та архіву, ведення Єдиного державного реєстру судових рішень та Реєстру електронних адрес органів державної влади, їх посадових та службових осіб тощо [3].

Сьогодні у сфері інформаційного забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції існують багато проблем.

Місцеві та апеляційні загальні суди потребують побудови локальних мереж, значної кількості сучасного обладнання, у тому числі комп'ютерної техніки. Техніка вищевказаних судів, що експлуатується, є морально та фізично застарілою, кількість її недостатня для повноцінного використання усіх наданих ресурсів відповідного програмного забезпечення, що, у свою чергу, призводить до невиконання чинних норм законодавства. Окрім того, існує необхідність термінової закупівлі серверного обладнання. Відсутність коштів ускладнює подальше впровадження автоматизованої системи документообігу в місцевих та апеляційних загальних судах [7].

Проблеми у сфері інформаційного забезпечення є віддзеркаленням загального фінансового становища суду і також стосуються інших сфер адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. Їх вирішення є надзвичайно складним завданням, оскільки об'єктивно залежить від економічної спроможності держави приділяти необхідну увагу судовій гілці влади. Разом з тим доводиться визнати присутність суб'єктивного фактора, пов'язаного з незбалансованим розподілом фінансових ресурсів держави. У ряді випадків фінансування судової влади здійснюється за залишковим принципом, що не відповідає тому високому рівню, який має посідати судова влада як одна з трьох рівноправних гілок державної влади;

и) матеріально-технічна. Вона охоплює управлінські (виконавчо-розпорядчого типу) відносини у сфері будівництва і ремонту будинків та приміщень судів, їх технічного оснащення, забезпечення функціонування автоматизованої системи документообігу в судах, забезпечення судів необхідними технічними засобами фіксування судового процесу тощо [7].

Результати проведеного ДСА України моніторингу приміщень судів засвідчили, що станом на 1 січня 2011 року із 764 судів загальної юрисдикції (без урахування Верховного Суду України та вищих спеціалізованих судів), організаційне забезпечення яких здійснює ДСА України, лише 103 суди (13,5 %) розташовано в приміщеннях, що відповідає

ють вимогам щодо здійснення правосуддя. Решта приміщень судів потребують реконструкції або добудови, або нового будівництва. Належними приміщеннями забезпечено лише 94 (14 %) місцевих загальних суди, 1 (4 %) апеляційний суд м. Києва, 3 (37 %) апеляційні господарські суди — Донецький, Львівський та Одеський, 5 (18 %) місцевих господарських судів — Волинської, Донецької, Житомирської, Одеської та Сумської областей [7].

На жаль, доводиться констатувати, що, незважаючи на зусилля, що докладає ДСА України, обсяги бюджетних асигнувань на реалізацію заходів щодо забезпечення судів належними приміщеннями з року в рік зменшуються [7].

Зробивши загальний огляд функцій адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції, доходимо висновку, що одна з основних проблем удосконалення функціонального виміру адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції знаходиться в площині недостатнього фінансування. Не потребує доведення той факт, що через відсутність належного фінансування навіть найкращі у даній царині реформаційні заходи будуть приречені на невдачу. Разом з тим потрібно пам'ятати, що далеко не всі проблеми у сфері адміністративно-правового забезпечення системи судів загальної юрисдикції пов'язані з недостатніми обсягами фінансування. Поряд з означеними існує чимало структурно-організаційних та функціональних проблем, які в першу чергу і передусім обумовлені недоліками нормативно-правової матерії

Л і т е р а т у р а

1. Словник іноземних слів / [уклад.: С. М. Морозов, Л. М. Шкарупа]. — К.: Наук. думка, 2000. — 736 с.
2. Словник іншомовних слів / за ред. О. С. Мельничука. — К.: Гол. ред. УРЕ, 1985. — 964 с.
3. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 7 лип. 2010 р. № 2453-VI // Вісник Верховної Ради України. — 2010. — № 142. — Ст. 1125.
4. Про Вищу раду юстиції: Закон України від 15 січ. 1998 р. № 22/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1998. — № 25. — Ст. 146.
5. Діяльність Вищої ради юстиції за 12 років. Цифри та тенденції [Електронний ресурс] / Л. Б. Костенко // Вісник Вищої ради юстиції. — 2010. — № 2. — Режим доступу: <http://www.vru.gov.ua>
6. Положення про спеціальний підрозділ судової міліції «Грифон»: затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 19 листоп. 2003 р. № 1390 // Офіційний вісник України. — 2003. — № 51, т. 2. — С. 495. — Ст. 2725.
7. Офіційний веб-портал «Судова влада України» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://court.gov.ua/>

А н о т а ц і я

Приймаченко Д. В., Ігонін Р. В. Функції адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. — Стаття.

Стаття присвячена розгляду функцій адміністративно-правового забезпечення функціонування системи судів загальної юрисдикції. Формулюється поняття досліджуваних функцій, аналізується зміст кожної з них.

Ключові слова: адміністративно-правове забезпечення, система судів загальної юрисдикції, функції.

А н н о т а ц и я

Приймаченко Д. В., Игонин Р. В. Функции административно-правового обеспечения функционирования системы судов общей юрисдикции. — Статья.

Статья посвящена рассмотрению функций административно-правового обеспечения функционирования системы судов общей юрисдикции. Формулируется понятие исследуемых функций, анализируется содержание каждой из них.

Ключевые слова: административно-правовое обеспечение, система судов общей юрисдикции, функции.

S u m m a r y

Pryimachenko D. V., Igonin R. V. Functions of administrative and legal securement of functioning of the system of courts of general jurisdiction. — Article.

Article considers the functions of the administrative and legal securement of the system of courts of general jurisdiction. The concept of functions of administrative and legal functioning of courts of general jurisdiction is formulated. The content of each function is defined.

Keywords: administrative-legal securement, the system of courts of general jurisdiction, functions.